

Jistě jste si, vážení a milí přátelé, všimli, že v uplynulých letech prožívalo vícero našich diecézí radostnou událost – svěcení nových biskupů. A po Českých Budějovicích, Plzni, Brně, Ostravě s Opavou a Olomouci se letos v květnu dočká i Praha. Pojdme se tedy podívat, co bychom v obřadech biskupského svěcení mohli objevit.

Foto: Roman Albrecht - Člověk a víra

NEMAJÍ TO JEDNODUCHÉ...

Ten nejzákladnější základ je stejný jako u svěcení jáhenského a kněžského: je jím vkládání rukou a modlitba. Takto se předává svátost svěcení od apoštolských dob – takto se udržuje takzvaná apoštolská posloupnost. Takto například vysvětil apoštol Pavel na biskupa svého přítele a spolupracovníka Timoteje (2 Tim 1,6).

Liší se tedy v něčem od jáhenského a kněžského svěcení?

Mohli bychom říci, že biskupské svěcení je více zaměřené „navenek“ – tedy mimo společenství místní církve. Jáhnové a kněží jsou totiž svěceni pro konkrétní diecézi nebo řeholní rodinu; u biskupa však obřady zdůrazňují jeho sounáležitost s ostatními biskupy, tedy příslušnost k biskupskému sboru.

Je to velmi důležité: sbor biskupů v čele s biskupem římským – papežem – je nástupcem sboru apoštolů v čele s Petrem. A církev věří a učí, že sbor biskupů „je nástupcem sboru apoštolů v učitelském úřadě a v pastýřském vedení, v němž dokonce apoštolský sbor stále trvá, je spolu se svou hlavou, římským biskupem, a nikdy bez této hlavy, také nositelem nejvyšší a plné pravomoci nad celou církví“.

Je zde řeč o jednotě s papežem. Ta se projevuje mimo jiné ve zvláštním gestu, které předchází vlastnímu svěcení. Tam, kde při jáhenském a kněžském svěcení zaznělo svědeckví, že ti, kdo mají svěcení přijmout, jsou pro to způsobilí, tam při svěcení biskupským zazní četba papežova listu, který s tímto svěcením vyslovuje souhlas. Ovšem stejně jako při jáhenském či kněžském svěcení odpovídáme vděčným zvoláním: „Bohu díky!“

Co vlastně dělá biskup?

Mohli bychom se takto ptát. Je to zvláštní, ale odpověď nám poskytnou otázky. Ty jsou kladeny uchazeči o biskupské svěcení, který se zavazuje k ochotě budovat církev, být poslušný Petrovu nástupci, spolupracovat s kněžími a jáhny a pečovat o Boží lid. A v tom vlastně máme poslání biskupa v kostce!

Zajímavé je, že vlastní svěcení – ono vkládání rukou – musí za normálních okolností udělovat přinejmenším tři biskupové. Vychází to z toho, že biskup není nikdy izolovaná jednotka, je spojen se svými bratry v biskupské službě; to jsme si už zdůraznili. A jak říkali již staří Římané, „tři lidé vytvářejí společenství“.

A můžeme zde vidět ještě jeden rozměr: biskupské svěcení není „dílem“ samotné místní církve; přichází k ní vlastně „zvenčí“ – jako dar. To nám pomůže připomenout si, že všechny svátosti, které slavíme a zažíváme, jsou nám darovány. A také zde zažíváme skutečnou jednotu mezi sousedními biskupy: bez ní není svěcení možné.

Modlitba, kterou se svěcení udílí, má velice staré kořeny. Vychází z textu jménem Apoštolská tradice, který podle všeho pochází z poloviny 3. křesťanského století. A mohlo by nás zaujmout, že v ní zaznívají slova o svatém lidu z Abrahámovy rodu. Ta se totiž týkají i nás – biskup je tedy svěcen jako jeden z nás a pro nás.

Jak poznám biskupa?

Podle prstenu, mitry a berly. A všechny tyto odznaky biskupské služby mají svůj význam. Prsten symbolizuje svazek s církví, konkrétně s církví místní, s diecézí. A slova o „znamení věrnosti“ nám mohou právem připomenout svatební obřady. Ostatně ne náhodou je v těchto obřadech církev nazvána Kristovou nevěstou!

Mitru přijímá biskup s připomínkou, že má usilovat o osobní svatost. Pochopitelně – má-li nás vést ke svatosti, nejlépe to udělá vlastním příkladem. Berla je znamením pastýřské služby a pověření řídit Boží církev. A abychom nezapomněli: poté biskup – alespoň nakratičko – usedá na katedru, tedy biskupské křeslo, které je znamením jeho pravomoci učit Boží lid.

Inu, nemají to biskupové jednoduché, nemají. Velké nároky se na ně kladou. Já osobně bych být biskupem nechtěl ani za nic! Proto také biskupové potřebují, abychom se za ně neustále modlili.

K této modlitbě vás nejen v době svěcení chce pozvat otec Zdeněk Drška

Otec Klein

PŘÍBĚHY JEZUITSKÝCH MISIONÁŘŮ
AUTOR: CZINA

Otec Klein využil svých encyklopedických znalostí botaniky a lékařství k sepsání příručky, která měla pomoci misionářům starat se o nemocné. Kniha byla tak oblíbená a používaná, že se dočkala druhého vydání ještě po 140. letech.

